

[Aksel Larsen.]

Herredømme og største Parten af dansk Arbejderbevægelses Organisationer, og har faaet det ekstra attesteret af Statsministeren gennem disse usømmelige Udtalelser fra Folketingets Talerstol.

Det drejer sig ikke om, at det danske Folk maa forstaa, og at „det maa vel gaa op for Befolkningen“; det drejer sig om, at Regeringen gennem Aaringer har ført en skrupforkert Politik, og det drejer sig om, at Regeringen i den Situation, vi nu er bragt i, konsekvent vælger for enhver Pris at værne de rige, at alliere sig med Reaktionen og lægge Byrderne paa Arbejderklassen. Det er Statsministeren bitter over, at Folket ikke kan forstaa, og han er bitter over, at Arbejderklassen ikke forstaa hans samtidige Henstilling om at bringe Ofre, idet han saa siger, at „andre Dele af Befolkningen maa ogsaa vise Borgersind og tage en Part, der svarer til Evner og Kræfter“. Det er smukt med den Slags Udtalelser. Paa den ene Side siger man, at Arbejderne skal bringe Ofre, og man paalægger dem disse Ofre ved Lovforanstaltninger; og paa den anden Side udtaler man et platonisk Ønske om, at andre Dele af Befolkningen ogsaa maa vise Borgersind og bringe Ofre. Nej, jeg er glad for, at Folket i Almindelighed og Arbejderklassen i Sæerdeleshed ikke forstaa denne Politik eller maaske rettere forstaa den bedre, end Statsministeren og hans Partiledelse ønsker, og derfor opponerer imod den.

Jeg er klar over, at det vil koste lange og haarde Kampe, før man faar vendt Strømmen i dette Land, før man faar gennemført en anden Politik end den kapitalistgavnlig, som Sammenskudsregeringen nu gennemfører. Jeg er klar over, at afgørende i denne Situation er det, om Fagbevægelsen og dens Folk forstaa, at nu kommer Tiden, hvor alt sættes paa Spil, og hvor man derfor maa sætte alle Kræfter ind. Vi Kommuniste vil i Fagbevægelsen og andetsteds gøre alt, hvad der staa i vor Magt for at fremme den rigtige Opfattelse af Situationen, for at faa Arbejderklassen og dens Organisationer til at reagere paa den rigtige Maade.

Det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch talte om den femte Kolonne. Ja, det er jo noget, som ingen, der overhovedet har Øjne at se med, kan være i Tvivl om, at der foregaar noget her i dette Land, at der er Folk, der arbejder, Folk, der har Hensigter, Folk, der mener, at nu, med den 9. April, er deres Besøgelsestid kommet. Det beklagelige er, at Regeringen og Socialdemokratiets Ledelse selv spiller disse Folk

Trumferne i Hænde ved en Politik, der udmarver Arbejderklassen, berøver den Tilliden og Perspektiverne og knækker Rygraden paa Arbejderbevægelsens Organisationer.

Der har været talt saa meget om Regeringsomdannelselse. Jeg ved ikke, hvornaar en Regeringsomdannelselse kommer, og jeg ved ikke, hvilke Kræfter det bliver, der kommer til at præge den kommende Regering. Jeg ved ikke, hvilken Person der i første Omgang kommer til at afløse den bitre og trætte Statsminister; men jeg ved i hvert Fald, at naar Moren har gjort sin Pligt, kan det godt hælde, at man beder Moren om at gaa. Moren er i dette Tilfælde Socialdemokratiets Ledelse, som paa den Maade sætter sig et alt andet end attraaværdigt Mindesmærke over sin Virksomhed i dette Land, og som udsætter Danmarks Arbejderklasse for meget bitre og haarde Tider ved den Politik, man gennemførte op til 9. April, og ved den Politik, man medvirker til at gennemføre — og lægger Navn til — efter den 9. April.

Vi Kommuniste er Modstandere af hele Regeringens Politik. Vi er Modstandere af Kriselovskomplekset som en Helhed taget, og vi kan ikke vurdere det paa anden Maade end den, jeg her har givet Udtryk for. Vi vil indrette vort Arbejde i den kommende Tid i Henhold til denne vor Opfattelse.

Frits Clausen: Ved de nu forelagte 9 Lovforslags Forelæggelse for dette høje Ting fremsatte den højtærede Statsminister baade her i Tinget og gennem Radioen nogle Bemærkninger om dem, der ikke ønskede at være med i Samlingen. Det kunde kun betyde dem her i Tinget, der ønskede at staa uden for denne Samlingsregering. Og den højtærede Statsminister hævdede i denne Forbindelse, at de, der ikke vilde være med i Samlingen, ikke kunde lade sig lede af danske Interesser.

Jeg ønsker at fremsætte min allerstærkeste Indsigelse mod den Mistænkeliggørelse af dem, der ikke ønsker at støtte den saakaldte Samlingsregering og dens Partier. Jeg ønsker ganske særlig at rejse denne Indsigelse, naar den højtærede Statsminister vil paaberaabe sig et særligt Hensyn af nationale Grunde. Det er den højtærede Statsminister absolut ikke berettiget til. Den højtærede Statsminister er tværtimod, bortset fra nogle faa af hans allernærmeste Partifæller, nærmest den Mand i Danmark, der allermindst kan paaberaabe sig politisk Beskyttelse af nationale Hensyn, efter-